Instanța de fond: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud. Neguriță Veaceslav)
Dosarul nr. 3a-3286/25 (2-24086039-02-3a-21112025)

D E C I Z I E

24 iunie 2026 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru

Completul de Contencios Administrativ în componența:

Preşedintele completului, judecătorul	Sîrbu Victoria
Judecătorii	Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei
Grefier	Stratulat Maria și Sechiraș Doina

Traducătorului Poleacov Tatiana

examinând în ședință de judecată închisă, apelul declarat de ***** împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 14 mai 2025, adoptată în cauza de contencios administrativ la acțiunea înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație privind anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii unui act administrativ individual favorabil,

C O N S T A T Ă :

Pretențiile reclamantului:

La 02.08.2024 reclamantul ***** a depus o acțiune în instanța de judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație cu privire la anularea Deciziei nr. ***** din 15.07.2024 și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, la 16.04.2024 s-a adresat către Direcției azil și apatridie al Inspectoratul General pentru Migrație din cadrul MAI cu o cerere privind acordarea azilului în RM.

La 15.07.2024, Direcției azil și apatridie al IGM a emis decizia nr.***** prin care a respins cererea de azil a cetățeanului străin, ***** (adusă la cunoștință pe 16.07.2024).

Menționează că, autoritatea competentă, a invocat ca temei de respingere a solicitării de acordare a unei forme de protecție cetățeanului străin următoarele argumente: nu există un risc serios la care ar putea fi expus solicitantul (condamnare la moarte sau supunere la o pedeapsă echivalentă cu aceasta); lipsa comiterii unei infracțiuni pe teritoriul statului de proveniență a cetățeanului; țara de

origine a solicitantului nu a aplicat tratamente ori pedepse inumane față de acesta și nu există riscul realizării acestora la întoarcerea acestuia înapoi; s-a concluzionat că solicitantul de azil nu a fost constrâns să părăsească țara sa de origine într-un mod forțat; s-a apreciat faptul că situația din țara de origine al solicitantului de azil nu prezintă un pericol atât pentru viața cât și pentru securitatea acestuia în cazul întoarcerii în Camerun.

Consideră partea reclamantă că, decizia în cauză este una neîntemeiată unde se încalcă grav un șir de principii fundamentale consfințite atât la nivel național (art. 11 al Legii nr.270 din 18.12.2008, art. 19 alin.(3) al Constituției R.M.) cât și la nivel internațional (art.5 alin.(l) din CEDO), iar temeiurile invocate - drept unele formale menite să restrângă nefondat dreptul la azil a persoanei.

Susține că, în cadrul interviului realizat de Direcției azil și apatridie al IGM, au fost indicate un șir de circumstanțe importante și anume că motivul pentru care a plecat din Camerun și a solicitat protecția statului Republica Moldova din motiv că în Camerun este război. Se duc lupte între autoritățile statale cu gruparea teroristă *****, unde ultima organizează atentate teroriste, răpește persoane și ucide oameni. Menționează că, însăși statul Camerun este un agent de persecuție. La guvernarea acestei țări se află un regim autoritar, care se caracterizează prin arestări în masă, asasinate arbitrare sau ilegale, inclusiv execuții extrajudiciare, tortura sau tratamentele sau pedepsele crude, inumane sau degradante aplicate de guvern.

Indică reclamantul că, nu este de acord cu decizia Direcției azil și apatridie al IGM prin care i s-a refuzat solicitarea de azil și consideră că, cazul acestuia nu a fost examinat mult aspectual, nu au fost luate în considerare cele invocate în modul corespunzător, nu au fost luate în considerare toate nuanțele, riscurile și pericolele care îl amenință la întoarcerea în țara sa de origine.

Notează că, Direcției azil și apatridie al IGM în decizia sa nr.***** din 15.07.2024 a făcut trimitere la trei rapoarte internaționale care precizează că situația din interiorul Camerunului nu este una pașnică. Sunt conflicte armate între autoritățile statale și gruparea teroristă *****, între autoritățile statale și populația țării, deoarece în țară este un regim de dictatură. Aceste trei rapoarte prezentate de DAA a IGM demonstrează întru totul cele invocate de client în cererea de azil.

Constată reclamantul, că a oferit suficiente detalii privind elementul material al cererii, însă IGM luat în considerație informația din țara de origine, privind situația actuală din Camerun, a conchis că, temerea invocată de ***** nu este întemeiată și nu există o probabilitate reală că, în cazul întoarcerii în țara sa de origine, viața și integritatea corporală a acestuia va fi pusă în pericol, nu exista o probabilitate rezonabilă ca dânsul sa fie supus unor acțiuni de persecuție.

Menționează faptul că, solicitanții de azil de multe ori nu au posibilitatea de a proba anumite circumstanțe din considerentul că, la părăsirea țării de origine

aceștia nu dispun de suficient timp și garanții că nu vor fi supuși persecuțiilor de către agenții de persecuție.

Consideră partea reclamantă, că perfect se încadrează în prevederile art.44 al Legii nr.270 din 18.12.2008, din motiv că: a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-și susține cererea de azil; b) toate elementele relevante aflate la dispoziția solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil; c)declarațiile solicitantului sînt considerate coerente și plauzibile și nu sînt contrazise de informațiile din țara de origine, relevante pentru cazul acestuia; d) solicitantul a depus cererea de azil cît mai curînd posibil, iar eventuala întârziere este justificată prin motive întemeiate; e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită.

Susține reclamantul că cade perfect sub incidența art. 16 și art.19 al Legii nr.270 din 18.12.2008 și în acest sens urmează să i se acorde una din formele de protecție prevăzute de legislație, deoarece integritatea vieții și sănătății este supusă unui risc real la întoarcerea în tara sa.

Consideră că, decizia nr.***** din 15.07.2024 emisă de Direcției azil și apatridie al IGM încalcă dreptul de protecție a solicitantului de azil.

Poziţia instanţei de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 14 mai 2025, s-a respins ca nefondată cererea de chemare în judecată depusă de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație privind anularea Deciziei nr. ***** din 15.07.2024 de respingere a cererii de azil și obligarea la acordarea unei forme de protecție pe teritoriul Republicii Moldova.

Solicitarea apelantului:

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 11 iunie 2025, ***** a declarat cerere de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 14 mai 2025, cu emiterea unei noi decizii prin care acțiunea reclamantului să fie admisă.

Termenul de declarare a apelului:

Potrivit art.232 alin.(1) și (2) din Codul administrativ, apelul se depune la instanţa de judecată care a emis hotărîrea contestată în termen de 30 de zile de la pronunţarea dispozitivului hotărîrii, dacă legea nu stabileşte un termen mai mic.

Motivarea apelului se prezintă la instanţa de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărîrii motivate.

Din materialele cauzei rezultă că, dispozitivul hotărârii instanţei de fond a fost pronunțat public la 14 mai 2025, iar la data de 11 iunie 2025, ***** reprezentat de avocatul Ștefan Șevciuc a înaintat cerere de apel nemotivată, la 31 octombrie 2025, ***** prin intermediul avocatului a recepționat copia hotărîrii motivate, iar la 28 noiembrie 2025, a fost depusă motivarea apelului, astfel Colegiul constată că, apelul a fost depus în interiorul termenului legal.

Argumentele participanților la proces:

În motivarea cererii de apel a indicat apelantul că nu este de acord cu hotărârea primei instanțe, o consideră neîntemeiată, nefondată şi pasibilă de casare, întrucât prima instanţă nu a motivat hotărârea judecătorească în fapt şi în drept, în ordinea logică corespunzătoare, conform evoluţiei situaţiei de fapt şi de drept în timp. Prima instanţă, în mod neclar, nu a constatat un drept lezat şi o încălcare a intereselor reclamantului.

Declară apelantul că solicitantul a oferit suficiente detalii privind elementul material al cererii, însă necătînd la acest fapt, DAA al IGM luând în consideraţie informaţia din ţara de origine, privind situaţia actuală din Camerun, a conchis că, temerea invocată de ***** nu este întemeiată şi nu există o probabilitate reală că, în cazul întoarcerii în ţara sa de origine, viaţa şi integritatea corporală a acestuia să fie pusă în pericol, nu exista o probabilitate rezonabilă ca dânsul să fie supus unor acţiuni de persecuţie.

Potrivit art.45 alin.(l), al Legii nr.270 din 18.12.2008, unde - actele considerate ca fiind o persecuţie, în sensul art.17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art.15 alin. (2) din Convenţia europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărîrea Parlamentului nr,1298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sînt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menţionată la lit.a). alin.(2) - actele de persecuţie care pot fi calificate ca atare potrivit alin.(l) pot să ia forma: a) actelor de violenţă fizică şi psihică, inclusiv a celor de violenţă sexuală; b) măsurilor legale, administrative, poliţieneşti şi/sau judiciare care sînt discriminatorii sau care sînt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporţionate; alin.(3) - prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înţelege prezenţa uneia din următoarele situaţii: a) existenţa unei condamnări la pedeapsă capitală sau existenţa pericolului execuţiei; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în ţara sa de origine; c) ameninţarea gravă şi individuală la viaţa sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violenţă generalizată în situaţii de conflict armat internaţional sau intern.

Conform art.46 alin.(l) al Legii nr.270 din 18.12.2008 - la aprecierea motivelor de persecuţie, autorităţile competente trebuie să ţină cont de următorii factori: conceptul de opinie politică, care include deţinerea unei opinii cu privire la o anumită problemă, legată de eventuali agenţi de persecuţie menţionaţi la art.47 şi de politicele şi metodele acestora, indiferent dacă acea opinie a fost sau nu manifestată de solicitant. alin.(2) Conform noţiunii de refugiat, trebuie să existe o

legătură între motivele menţionate în prezentul articol şi actele de persecuţie stabilite la art.45 alin.(l) şi alin.(3) în evaluarea temerii bine întemeiate de persecuţie nu are importanţă că solicitantul are trăsăturile rasiale, religioase, de naţionalitate, sociale sau politice care au determinat acţiunea de persecuţie, cu condiţia ca o asemenea caracteristică să-i fi fost atribuită de către agentul de persecuţie.

Conform art.47 al Legii nr.270 din 18.12.2008 - agenţii de persecuţie sau vătămări grave sunt: a) statul; b) partidele sau organizaţiile care au sub control statul sau o parte importantă din teritoriul statului.

Conform art.48 alin.(l) al Legii nr.270 din 18.12.2008, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuţie sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autorităţile competente trebuie să se bazeze atît pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii ţării de origine, cît şi pe cele care s-au desfăşurat ulterior părăsirii ţării sale de origine, alin.(2) O temere bine întemeiată de persecuţie sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe acţiuni exercitate de solicitant după părăsirea ţării de origine, în special în cazul în care s-a stabilit că acţiunile respective constituie expresia şi continuarea convingerilor sau a orientărilor pe care le avea în ţara de origine.

Apelantul a menționat că, solicitantul a oferit suficiente detalii privind elementul material al cererii, însă necătînd la acest fapt, DAA al IGM, cît şi instanţa de fond, luând în consideraţie informaţia din ţara de origine, privind situaţia actuală din Camerun, a conchis că, temerea invocată de ***** nu este întemeiată şi nu există o probabilitate reală că, în cazul întoarcerii în ţara sa de origine, viaţa şi integritatea corporală a acestuia să fie pusă în pericol, nu exista o probabilitate rezonabilă ca dânsul să fie supus unor acţiuni de persecuţie. Dealtfel, pentru solicitantul - ***** ca şi pentru alţi solicitanţi a unei forme de protecţie operează "beneficiul dubiului" conform art.44 al Legii nr.270 din 18.12.2008.

Este de menţionat faptul că solicitanţii de azil de cele mai multe ori nu au posibilitatea de a proba anumite circumstanţe din considerentul că la părăsirea ţării de origine acestea nu dispun de suficient timp şi garanţii că nu vor fi supuse persecuţiilor de către agenţii de persecuţie enumeraţi la art.47 al legii sus-menţionate.

Pe motivele invocate, a solicitat admiterea cererii de apel.

În ședința instanței de apel, apelantul ***** și reprezentantul apelantului, avocatul Șevciuc Ștefan au susținut cererea de apel și au pledat pentru admiterea acesteia.

Reprezentantul intimatului Inspectoratul General pentru Migrație, Armanu Igor, a pledat pentru respingerea cererii de apel, cu menținerea hotărârii primei instanțe.

Aprecierea instanței de apel:

Potrivit art.195 din Codul administrativ, procedura acţiunii în contenciosul administrativ se desfăşoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepţia art.169–171.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, examinînd cererea de apel, instanţa de apel adoptă una dintre următoarele decizii –respinge apelul.

Potrivit art.194 alin.(1) din Codul administrativ, în procedura în prima instanță, în procedura de apel și în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătorești se soluționează din oficiu probleme de fapt și de drept.

În conformitate cu prevederile art.231 alin.(2) din Codul administrativ, pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Potrivit art.219 alin.(1) – (3) din Codul administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

În corespundere cu prevederile art.221 alin.(2) din Codul administrativ, pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Prevederile art.220 alin.(1) din Codul administrativ, stabilesc că, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87–93.

Din conținutul art.93 din Codul administrativ, se stabilește sarcina probațiunii, potrivit căreia, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin.(1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sînt admisibile doar în baza prevederilor legale.

În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

Astfel, instanţa de apel, verificând legalitatea şi temeinicia hotărârii primei instanţe, constată că aceasta urmează a fi menţinută, ori concluziile primei instanţe, expuse în hotărâre, sunt în corespundere cu circumstanţele cauzei şi normele de drept material au fost aplicate corect.

Circumstanțele de fapt ale cauzei:

Completul specializat a stabilit că, reclamantul ***** a invocat că s-a născut la ***** în *****. Este cetățean al *****.

În susținerea identității sale, solicitantul de azil a prezentat la Direcția azil și apatridie (în continuare Direcție) copia pașaportului național de călătorie eliberat la 06.03.2018 și valabil până la 06.03.2023. La moment solicitantul se afla în Centrul de Plasament Temporar al Străinilor.

La 16 aprilie 2024 solicitantul de azil, s-a adresat la Direcția azil și apatridie (în continuare Direcție) cu o cerere pentru acordare unei forme de protecție în Republica Moldova, fiind deținut în Centrul de Plasament Temporar al Străinilor.

Prin Decizia Direcției azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație, nr. ***** din 15.07.2024, s-a respins cererea de azil, în temeiul art. 19 alin. (3) din Constituția Republicii Moldova, art. 4 alin. (3) și art. 60 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 207 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova.

Iar, prin comunicarea din 16.07.2024, ***** i-a fost adus la cunoștință referitor la respingerea cererii de azil prin Decizia nr. ***** din 15.07.2024.

Nefiind de acord cu Decizia nr. ***** din 15.07.2024, la 02.08.2024 reclamantul a contestat-o în instanța de judecată.

Conform art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Potrivit art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Art. 39 din Codul administrativ, pledează, (1) Controlul judecătoresc al activităţii administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. (2) Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanţei de judecată competente.

Conform art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ.

Potrivit art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziţie, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de

autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Conform art. 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, actele administrative individuale pot fi acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Instanța de apel statuează că, actul administrativ individual – Decizia Direcției azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație, nr. ***** din 15.07.2024, constituie act defavorabil reclamantului, întrucât prin actul respectiv ultimului i-a fost refuzată cererea de azil.

Iar, din analiza actului administrativ contestate, reieșind din solicitările înaintate, se atestă că acțiunea dedusă judecății este una în obligare, conform art.206 din Codul administrativ.

Completul judiciar atestă că ***** este subiect de sesizare a instanței de contencios administrativ, a depus acțiunea în termen, iar acțiunea depusă nu este exceptată de la controlul judiciar, prin urmare, motive de inadmisibilitate a acțiunii în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, la caz nu sunt, din care motive, acțiunea este admisibilă și pe cale de consecință se va purcede la examinarea pe fond a acesteia.

Cu referire la obiectul litigiului dedus judecății, Completul notează că, potrivit art.17 Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18.12.2008, (1) *Statutul de refugiat se recunoaşte, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat* pe motive de rasă, religie, naţionalitate, apartenenţă la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara ţării a cărei cetăţenie o deţine şi care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu doreşte să se pună sub protecţia acestei ţări; sau care, nedeţinînd nici o cetăţenie şi găsindu-se în afara ţării în care îşi avea domiciliul legal şi obişnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu doreşte să se reîntoarcă.

Conform art. 19 Legea nr. 270 din 18.12.2008, protecţia umanitară se acordă străinului care nu îndeplineşte condiţiile pentru recunoaşterea statutului de refugiat, dar în a cărui privinţă există motive serioase şi întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în ţara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) şi nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu doreşte să obţină protecţia respectivei ţări.

Potrivit art. 42 Legea nr. 270 din 18.12.2008, (1) La soluţionarea cererilor de azil, autorităţile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt şi de drept care ar putea conduce la soluţionarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menţionată expres în cererea de azil sau în plîngere.

(2) La soluţionarea cererilor de azil, autorităţile competente au obligaţia să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

Conform art. 43 Legea nr. 270 din 18.12.2008, (1) Cererile de azil sînt examinate în mod individual, obiectiv şi imparţial de către un personal calificat, care cunoaşte standardele relevante aplicabile în domeniul legislaţiei privind azilul.

(2) La examinarea cererii se vor lua în considerare informaţiile precise şi actualizate din surse diferite despre situaţia generală din ţara de origine a solicitantului de azil, pentru evaluarea situaţiei lui personale.

(3) Motivele de acordare a unei forme de protecţie, în condiţiile prezentei legi, se examinează în cadrul unei proceduri unice, succesiv, din perspectiva corespunderii definiţiei de refugiat şi aflării în una din situaţiile pentru care se acordă protecţie umanitară.

(4) Cererile de acordare a protecţiei temporare se examinează în conformitate cu art.22–27.

Potrivit art. 44 Legea nr. 270 din 18.12.2008, atunci cînd o parte din motive sau cînd toate motivele invocate în cererea de azil, care ar justifica acordarea unei forme de protecţie, nu sînt probate cu documente sau cu alte dovezi, se acordă beneficiul dubiului dacă sînt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiţii:

a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-şi susţine cererea de azil;

b) toate elementele relevante aflate la dispoziţia solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil;

c) declaraţiile solicitantului sînt considerate coerente şi plauzibile şi nu sînt contrazise de informaţiile din ţara de origine, relevante pentru cazul acestuia;

d) solicitantul a depus cererea de azil cît mai curînd posibil, iar eventuala întîrziere este justificată prin motive întemeiate;

e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită.

Conform art. 45 Legea nr. 270 din 18.12.2008, (1) Actele considerate ca fiind o persecuţie, în sensul art.17, trebuie:

a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art.15 alin.(2) din Convenţia europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărîrea Parlamentului nr.1298-XII din 24 iulie 1997;

b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sînt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menţionată la lit.a).

(2) Actele de persecuţie care pot fi calificate ca atare potrivit alin.(1) pot să ia forma:

a) actelor de violenţă fizică şi psihică, inclusiv a celor de violenţă sexuală;

b) măsurilor legale, administrative, poliţieneşti şi/sau judiciare care sînt discriminatorii sau care sînt aplicate într-o manieră discriminatorie;

c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporţionate;

d) imposibilităţii rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporţionate;

e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci cînd îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvîrşirea de infracţiuni sau de acte care cad sub incidenţa clauzelor de excludere prevăzute la art.17;

f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

(3) Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înţelege prezenţa uneia din următoarele situaţii:

a) existenţa unei condamnări la pedeapsă capitală sau existenţa pericolului execuţiei;

b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în ţara sa de origine;

c) ameninţarea gravă şi individuală la viaţa sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violenţă generalizată în situaţii de conflict armat internaţional sau intern.

Potrivit art. 48 Legea nr. 270 din 18.12.2008, (1) La evaluarea temerii bine întemeiate de persecuţie sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autorităţile competente trebuie să se bazeze atît pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii ţării de origine, cît şi pe cele care s-au desfăşurat ulterior părăsirii ţării sale de origine.

(2) O temere bine întemeiată de persecuţie sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe acţiuni exercitate de solicitant după părăsirea ţării de origine, în special în cazul în care s-a stabilit că acţiunile respective constituie expresia şi continuarea convingerilor sau a orientărilor pe care le avea în ţara de origine.

Articolul 63 alin. (2) lit. a) Legea nr. 270 din 18.12.2008, pledează că cererea de azil este considerată evident nefondată dacă solicitantul a făcut declarații incoerente, contradictorii, puțin plauzibile sau insuficiente, care fac, în mod cert, neconvingătoare afirmația sa că a fost supus unor persecuții.

Fiind investită cu judecarea prezentei cauze, Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani prin hotărîrea din 14 mai 2025, a respins acțiunea în contencios administrativ a reclamantului *****.

Completul judiciar constată că, hotărîrea instanței de fond este întemeiată, a fost adoptată cu aprecierea corectă a probelor administrate și aplicarea justă a normelor de drept material și procedural, reieșind din următoarele motive.

Instanța de apel a reținut că, potrivit notelor de interviu, care a avut loc la sediul Centrului de Plasament Temporar al Străinilor cu prilejul intervievării solicitantului de azil, reclamantul a comunicat că, la 27 noiembrie 2022 a plecat legal din Camerun și a venit în Republica Moldova, din motivul războiului civil, unde luptă armata națională împotriva organizației teroriste „*****”.

Solicitantul a declarat, că conflictul a început în anul 2010, dar începând cu anul 2012 persoanele erau furate și se dorea mijloace financiare pentru a fi eliberate de către organizația teroristă. Din spusele solicitantului, în anul 2012 a fost agresat de către membrii organizației teroriste *****, dar soția, frații și tatăl său au fost uciși. Totodată, solicitantul a mai comunicat că nu dorește să fie înrolat în forțele armate și să lupte. Referitor la motivul solicitării azilului, acesta a declarat, că nu dorește să revină în țara de origine, din motivul conflictului civil și viața sa ar fi în pericol. ***** a precizat că în Republica Moldova a ajuns legal, prin aeroport la 28 noiembrie 2022, în țara de origine nu a fost condamnat, avut permis de ședere în scop de studii pînă în anul 2023.

Astfel, după cum rezultă din notele de interviu, reieșind și din declarațiile reclamantului *****, aceasta nu a fost supus unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului din partea autorităților Camerumnului, părăsind ţara de origine, din alte considerente și anume, că armata națională luptă cu o organizație teroristă.

Dimpotrivă, reclamantul a menționat că a plecat legal din țara de origine, tranzitînd Nigeria și Turcia, iar ulterior a venit în Republica Moldova, unde a avut permis de ședere în legătură cu studiile pînă în anul 2023.

În acest context, evaluând declarațiile făcute de solicitantul de azil, nu a stabilit într-o măsură rezonabilă că rămânerea sa în continuare în țara sa de origine ar deveni intolerabilă pentru sine din motivele enunțate în definiția refugiatului, sau că ar deveni intolerabilă din aceleași motive dacă s-ar întoarce acolo, respectiv, Inspectoratul General Pentru Migrație, a concluzionat că nu rezultă existența unei temeri bine-întemeiate.

Deasemenea, reclamantul nu a identificat nici un motiv imperios de temere, or, analizând motivele invocate de către solicitantul de azil, ceea ce ține de motivul părăsirii țării de origine și solicitării azilului, s-a conchis că acesta nu a individualizat nici o temere rezonabilă.

Tot în acest context, trebuie de evidențiat că, solicitantul de azil nu a individualizat nici o acțiune, care ar fi îndreptată asupra sa, ce ar prezenta un pericol pentru viaţa personală.

Colegiul reține că deși ***** nu a fost supus condamnării, reținerii sau arestării în ţara sa de origine, reclamantul nu a menţionat faptul că în privinţa sa au fost aplicate acte de persecuţie, în sensul art. 17 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, care ar fi suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura prevăzută.

Totodată, apelantul ***** nu a reuşit să susţină prin probe pertinente şi concludente afirmațiile sale de teamă faţă de persecuţii sau alte vătămări grave la care ar putea fi expus în Camerun, or, nu au fost constatate circumstanţe sau probe, care ar demonstra că la revenirea reclamantului în ţara de origine aceasta poate fi în pericol.

Solicitantul de protecţie internațională nu a prezentat dovezi concrete, care ar demonstra că autorităţile din Camerun i-ar fi cauzat dificultăţi sau l-ar fi persecutat.

Prin urmare, în lipsa unor dovezi specifice privind acţiunile autorităţilor, care ar putea pune în pericol viaţa sau integritatea solicitantei, afirmaţiile acestuia sunt abstracte şi insuficiente pentru a proba o teamă întemeiată de persecuţie.

Mai mult, materialele administrate la procedura administrativă atestă că ***** se bucură de protecţia autorităților naţionale în ţara de origine şi acestea niciodată nu au întreprins măsuri împotriva reclamantului, ce ar pune în pericol viaţa şi integritatea acestuia, din contra, reclamantul ***** a părăsit ţara de origine legal, în baza unui act valabil eliberat de statul național, în lipsa unor circumstanţe care ar fi constrâns-o la asemenea pas.

Deasemenea, apelantul nu a prezentat dovezi concrete, care să arate că autorităţile din Camerun i-ar fi cauzat dificultăţi sau l-ar fi persecutat, astfel, în lipsa unor dovezi specifice privind acte sau acţiuni ale autorităţilor care ar putea pune în pericol viaţa sau integritatea solicitantei, afirmațiile acesteia sunt considerate prea generale pentru a susţine o teamă întemeiată de persecuţie.

Aşadar, temerea invocată de solicitant nu este una întemeiată şi nu există o probabilitate reală ca, în cazul întoarcerii în ţara de origine, viaţa şi integritatea corporală a acesteia să fie puse în pericol, nefiind prezentate suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă ca solicitanta de protecţie internaţională să fie supusă acţiunilor ce ar duce la încălcarea drepturilor sale fundamentale, care să constituie acte de persecuţie.

Pe cale de consecință, în vederea admiterii cererii de azil este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție, la fel, trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și

decizia sa de a fugi din țară, iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat, fapta respectivă nefiind stabilită în prezenta cauză, contrar aserțiunilor reclamantului invocate în cererea de apel.

Mai mult, referitor la temerea de a fi înrolat în armată, instanța de apel reiterează că pe de o parte, reclamantul nu a prezentat în procedura administrativă de azil nici-o citație pe numele său, iar pe de altă parte după cum rezultă din nota interviu, reclamantul a părăsit Camerunul în mod legal, fapt ce denotă că autoritățile cameruneze nu îi îngrădesc dreptul la libera circulație, or, în cazul în care ar fi existat careva probleme cu autoritățile din țara de origine cum ar fi (subiectul înrolării în armată) probabil că acesta nu ar fi putut părăsi teritoriul Camerunul. Totodată, reclamantul în anul 2018 și-a perfectat pașaportul de călătorie în ***** ieșind la contact direct cu autoritățile ulterior i-a fost eliberat pașaportul de călătorie, ce certifică faptul că acesta nu este persecutat în țara de origine, or în caz contrar, acestuia nu i-ar fi fost eliberat pașaportul și solicitantul care are o temere bine întemeiată niciodată nu ar ieși la contact cu autoritățile.

Relevant speței este și faptul că ***** a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute de art. 333 alin. (1) din Codul contravențional, manifestată prin nepărăsirea teritoriului țării la expirarea termenului de aflare acordat, ignorând prevederile art. 17 și 84 alin. (2) din Legea nr 200/2010 cu privire la regimul străinilor în Republica Moldova.

Drept urmare, Inspectoratul General pentru Migrație a înaintat un demers, referitor la expulzarea solicitantului. Conform hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Buiucani din 11 aprilie 2024 (f.d. 13-16 dosarul administrativ) acesta a fost recunoscut vinovat de săvârșirea contravenției prevăzute de art. 333 alin. (1) din Codul contravențional și s-a admis aplicarea expulzării de pe teritoriul Republicii Moldova în privința reclamantului.

În acest context, având în vedere că cererea de azil a fost depusă la 5 zile după pronunțarea hotărârii de expulzare, (la 16.04.2024) se conturează concluzia că, intenția reclamantului la solicitarea azilului a avut raționamentul evitării expulzării în Camerun și nicidecum de a obține protecția Republicii Moldova împotriva presupuselor persecuții pe teritoriul statului a căror cetățenie o deține.

Astfel, instanța de apel a constatat fără echivoc că este corectă concluzia primei instanțe cu privire la legalitatea actului administrativ contestat – Decizia Direcției azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație, nr. ***** din 15.07.2024, iar temeiuri de anulare al acesteia nu se atestă, or, reclamantul nu a administrat careva probe, care să demonstreze asupra faptului că în caz de reîntoarcere în ţara de origine, viața sa se află în pericol, cît și faptul că există un risc real de a fi supus unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenţia

Europeană a Drepturilor Omului, or persoana care pretinde că va fi supusă unui risc, trebuie să susţină afirmaţiile sale cu probe incontestabile şi convingătoare.

Instanța de apel notează că, contrar normelor de drept care reglementează sarcina probațiunii în contencios administrativ conform art. 93 alin. (1) din Codul administrativ, apelantul nu a adus careva probe în susținerea pretențiilor în instanța de apel, prin urmare, Completul judiciar concluzionează că instanța de fond just a aplicat normele legale relevante la circumstanțele speței, a dat apreciere completă obiectivă şi sub toate aspectele probelor, iar hotărîrea dată este legală şi întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor şi intereselor legitime ale participanţilor la proces.

Deasemenea, Completul judiciar mai consideră important de remarcat faptul că, apelantul utilizînd calea de atac, în limite legale nu a prezentat în instanța de apel probe, pe care nu a avut posibilitatea să le prezinte instanței de fond și care ar fi de natură să răstoarne concluziile expuse în hotărîrea contestată, iar esența alegațiilor din apel sunt similare celor expuse în fața primei instanțe, care au fost dezbătute și corect respinse.

Astfel, din considerentele menționate şi având în vedere că hotărârea primei instanţe este legală şi întemeiată, iar argumentele invocate de către apelant sunt nefondate şi combătute integral prin constatările expuse supra, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat de ***** şi a menţine hotărârea primei instanţe.

În conformitate cu prevederile art.240 alin.(1) lit. a) din Codul administrativ, art. 389-390 din Codul de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

D E C I D E :

Apelul declarat de *****, se respinge.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 14 mai 2025.

Decizia cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni.

Preşedintele şedinţei,
Judecătorul Sîrbu Victoria

Judecătorii Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei

Copia corespunde originalului / judecător/